

hoort de verbeelding hem over het moeilijke, het schier onmogelijke der navolging van taal en stijl der Ouden spreken in eene taal en stijl, die nu CICERO, dan PETRONIUS zelve lieten hooren, met eene afwisseling, gemak en vaardigheid, als greep hij uit beider woordschat en strooide hunne taal juweelen met volle handen uit. En dat kunststuk was eenen BORGER te min, om het aan eenig oordeel, hetwelk te gunstig in zijn oog kon zijn, te onderwerpen! — Onze PEERLKAMP schetste zijn leven; VAN DER PALM vereerde zijne nagedachtenis: iets meer, dan dit weinige, zou hier overbodig zijn.

2. In den aanvang van het jaar 1821 zag zich de Klasse **C. W.** **DE RHOER** door den dood ontvallen. In hem verloor de Hooge school van Utrecht haren oudsten Hoogleraar in de Regten. Hij werd betreurd van een groot aantal leerlingen, bij zijn voortreffelijk onderwijs te Harderwijk zoo wel, als te Utrecht door hem gevormd, en van eenen ieder, die in DE RHOER den man heeft leeren kennen, die zich door de wijsgeerige beoefening der geschiedkunde, en derzelver roepasfing op de Regtsgeleerdheid, wijd en zijd den grootsten roem heeft verworven. Ons medelid VAN HEUSDE heeft dit en 's mans geheel karakter in het zuiverst licht gesteld bij de opening eener Algemeene Vergadering van het Provinciaal Utrechtsch Genootschap; zijne redevoering, die DE RHOER volkomen voorstelt, zoo als hij is geweest, is algemeen verkrijgbaar geworden. — Veel en groot waren de titels voor zijne benoeming onder de eerste verkiezingen der Klasse in den jare 1808. Het heeft evenwel haar niet mogen gebeuren, vruchten dier benoeming voor hare Gedenkschriften te ontvangen. Veelvuldige ambtsbezigheden eerst en te vroege ongemakken van den

den ouderdom daarna waren hiervan zoo geheel de eenige oorzaken, dat het denkbeeld van als rustend Lid aangemerkt te worden hem onaannemelijk bleef, en hij, niet lang voor zijnen dood, nog den wil te kennen gaf, om uit zijn' lesenaar nog menig stuk op te nemen, reeds lang voor de Klasse bestemd, doch waaraan de laatste hand, ter geringe verandering of wijziging slechts vereischt, nog niet had kunnen gelegd worden.

3. Maar weinige dagen later overleed JOHAN VALCKENAER, Lid der allereerste benoeming, meermalen Voorzitter, in vele Kommissiën werkzaam geweest, en voorsteller der beantwoorde prijsvraag *over het gezag en aanzien der regtsgeleerden bij de Romeinen*. Zijn geheele leven schier was met de staatkundige geschiedenis van zijnen tijd verbonden, en zijne aangelegenste werkzaamheden waren aan de kunst gewijd, om over staatsbetrekkingen te handelen. Daarbij stond hem de Letterkunde slechts als dienaressse te hulp, maar met ruime middelen, die hem als vaderlijk erfgoed verriikten. Zoon van den grooten L. C. VALCKENAER, zou hij den vaderlijken naam niet slechts als Letterkundige gehandhaafd, maar met den roem der grondigste Regtsgeleerdheid hebben uitgebreid, indien de neiging van zijnen geest, zoo wel als de stroom der tijden en omstandigheden, hem niet elders gevoerd en als met onwederstaanbare kracht had afgedreven. Naauwelijks eenentwintig jaren oud en reeds tot Hoogleraar in de Regten aan de Akademie van Franeker, zijne geboorteplaats, benoemd, strekten twee verhandelingen, de eene *de peculio quasi castrensi veteribus Ictis incognito ejusque vera origine*, de andere, *de duplici legum quarumdam in Pandectis interpretatione*, in 1780 en 1781 uitgegeven, niet slechts tot blijken, dat eene zoo vroege bevordering

***

ha-